

Özlenen Hukuk Yaşanan Hukuk

“Tartışmaların hasmı yenmeye yönelik bir bilek güreşiyle özdeş görülmesi sanırım kaba bir doğruluktur. Oysa eleştiri ve tartışma yanlış savunmaların bile doğruyu bulmada hizmet ettikleri bir imece etkinliğidir, birlikte yapılır. Yeneni yenileni olmaz, olamaz da.” s.14.

“Laiklik her ülkede çoğul uygarlığın bulduğu en yetkin barış aracıdır, bizdeyse hep kavga nedeni. Niçin? Çünkü laiklik Batı’da demokrasinin çoğulcu boyutunun inançlar alanında doğal bir iz düşümü olarak algılanıyor. Bizde ise sonuçtan yola çıkıyor, bu yüzden yapay bir laiklik yaratılmaya çalışılıyor. Bu nedenle de devlet toplumsal/toplum bilimsel bir gerçek olan dini denetliyor, yönlendiriyor ona biçim vermeye çalışıyor, toplumbilimin yasalarıyla çatışma pahasına dini toplumun dışına çıkarmaya kalkışıyor, onu özel ibadet alanının dışında yok sayıyor. Ona eşit uzaklıkta durması gereken devlet adeta onu devletleştiriyor, yanlış söyleyenleri, uyarıları da gericilikle suçluyor ve sindirmeye yelteniyor.” s.15.

“Hukukta da durum aynı. Çoğu hukukçunun cürüm kastını amaçla karıştırdığını görüyorsunuz. Duruşma ise ne yasalara ne de batıdaki uygulamalara benzemektedir. Zamanından önce açılan yargılamanın bu en önemli evresi, gereği düşündülerle çocuksu bir mahkemelik oyununa dönüştürülmüştür. Zaman yiyen, sabır tüketen bir mekanizma adıdır. Türkiye’de duruşmanın olmazsa olmaz kurallarının hemen hemen hiçbirini uygulamada yaşanmamakta hiçlikle (butlan), sakat duruşmalarla insanlar ömür boyu ağır hapis cezalarına hüküm giymektedirler.” (bu görüş 2002’de ifade edilmiş şu anda durum daha da vahim)

“Dahası Türkiye bununla da kalmıyor, uygar dünyadan ödünç aldığı kavramları önce yozlaştırıyor (yönetmeliklerle bunu pek iyi beceriyor, son yaptıkları uygulama 29 Aralık 2020’de çıkardıkları Gözlem ve Sınıflandırma Merkezleri ile Hükümlülerin Değerlendirilmesine Dair Yönetmeliğe ekledikleri,” Kurullar bu değerlendirme sırasında talebi üzerine veya resen hükümlüyle mülakat yapabilir.” bunun nasıl suistimal edildiğini daha önce açıklamıştım) sonra da onları savunmaya ve aldığı dünyaya benimsetmeye çalışıyor. (Adalet Bakanlığı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine karşı savunmasında birkaç Yargıtay kararını göstererek Bank Asya’ya para yatırma, derneğe ve sendikaya üyelikle ceza vermediğini iddia ediyor. Verilen binlerce mahkeme kararına rağmen) Bir başka deyişle bilimi uygulamaya yansıtacak yerde (Yargıtay’ın yerleşik içtihatlarında doktrine dayanarak verdiği kararlar varken şu anda doktrin yani üniversite hocalarının yazdığı bilimsel kitap ve makaleler pek dikkate alınmıyor) yoz uygulamayı bilimselleştirmeye çalışıyor. Boşuna bir çaba çünkü araba atın önündedir, artık bu bilinmeli. (bu ifadeler 2002 ifade edilmiş, şu anda durum daha vahim) s.15.

“Ümmetim arasında en büyük rahmet düşüncesi uyuşmazlıktır. Yanlış mutlaka düzeltiniz ya dille ya elle.” Hz. Muhammed.

“Benim gibi düşünen kardeşim, düşünmeyenler iki kez kardeşimdir.” Albert Bayet,

“Sana yanlışlarını söyleyen kişi gizli bir hazine sunar. Yaşamının tehlikelerini gösteren bir bilgedir, onu izlersen kötü değil iyiyi göreceksin.” Buda

“Ben yanmazsam/ Sen yanmazsan/ Biz yanmasak/ Nasıl çıkar /Karanlıklar aydınlığa /Konuşup anlaşalım/ Yoktur sözle çözülmeyecek düğüm/Davaları halletmez ölüm/Hayatı paylaşalım.” Nazım Hikmet.

Konfüçyüs’e sordular bir ülkeyi yönetmeye çağırılsaydınız ilk iş ne olurdu? Büyük düşünür şöyle yanıtladı: Hiç kuşkusuz dili gözden geçirmekle işe başladım. Dil kusurlu olursa, sözcükler düşüncüyü iyi anlatamaz. Düşünce iyi anlatılmazsa yapılması gereken şeyler iyi yapılamaz. Ödevler gereği gibi yapılmazsa töre ve kültür bozulur, töre ve kültür bozulursa adalet yanlış yola sapar, adalet yoldan çıkarsa, şaşkınlık içine düşen halk ne yapacağını nereye varacağını bilemez. İşte bunun içindir hiçbir şey dil kadar önemli değildir.” s.21. (Özlenen Hukuk Yaşanan Hukuk, Sami Selçuk, Yeni Türkiye Medya Hizmetleri, 2002, Ankara.)

“Yanlışın eleştirisi dilin eleştirisi ile başlar.” Reichenbach

“Kuşkusuz hukuk bir bilimdir, onun da kendine özgü bir üst dili vardır ancak bu dil sağlıklı ve ortak olmalıdır. Çünkü bilim sağlam dildir.” Candilla

Diğer yandan da Gorci Zeydan’ın Ebu Müslim Horasani’nin İntikamı adlı kitabına başladım.

“Özgürlükçü ve demokratik ceza hukuku ve dolayısıyla ceza yasaları üç başat ilkeye dayanmaktadır. A- Somutluk (maddilik) ilkesi: Bu ilkeye göre suça ilişkin düşünce ve irade nedensel kötü olursa olsun dışarı yansıyan bir eylemle gerçekleşip maddeleşmedikçe suç oluşmaz. Ve böyle bir kimse cezalandırılmaz. B- Kusurluluk ilkesi: Kusursuz eylem cezalandırılmaz. C-İhlal edicilik ilkesi: Ceza hukukunda bir suç bir varlığı/değeri/menfaati korur. Varlık nedeni budur. Kusurlu davranış bunları tehlikeye sokmalı ya da onlara zarar vermeli yani ihlal edilmedikçe suç oluşmaz. O yüzden ceza hukukunun meşruluğu ve cezalandırmasının haklılığı “ihlal yoksa suç da yoktur” ilkesine dayanır.”

“Ülkemizde yüz yaşını dolduran Cumhuriyet Savcılığı kurumunun yalnızca bir iddia makamı olduğu yeterince anlaşılamamıştır. Cumhuriyet Savcılığı yargı kararı veren bir merci değildir. Ancak ülkemizde cumhuriyet savcıları yetkisizlik kararı verebilmekte ve hazırlık soruşturması projesini yer açısından yetkili Cumhuriyet savcılığına gönderebilmektedir Adalet Bakanlığı bu yanlış düzeltme şöyle dursun, Cumhuriyet savcılarının yükselme dönemlerinde bu yetkisizlik kararları örneklerini ilgilinin sicil dosyasında bulundurup, yükselmelerin değerlendirilmektedir.” s.76.

“Hiçbir ülkede tanığı dinlemeyen yargıç o tanığın anlatımını değerlendirme yetkisine sahip değildir.” s. 77.

“Bütün sistemlerde duruşmanın yargılamanın odağı olduğu tartışma diyalektiğinin en yetkin biçimde bu aşamada gerçekleştiği ki- bu yüzden söz konusu aşamanın adı batı dillerinde tartışmadır ve uygulamanın bu çerçevede yürütüldüğü açıktır. Öyle ki yargılama yasalarının bütün maddeleri bu odak aşamanın en iyi biçimde gerçekleşmesi için seferber edilmiştir.” s. 78.

“Türkiye yargısal yanılgıya (adli hata) en açık uçlu ülkelerden biridir. Çünkü vicdanı kanı yargısı, duruşmadaki izlenimlere göre değil tutanaklara göre oluşmakta, ilk mahkeme yargıçları duruşma yapmayan Yargıtay'ın vicdanı kanı yargısını (ki gerçeklik yargısıdır) oluşturması için tarafları dinleyecek yerde tutanaklarla boğuşmaktadırlar. Hukukun ilgilendiği olayı yeniden yaşamak, olayın kimi zaman fotoğrafını, röntgenini çekebilmek için yapılan duruşma, tutanak fetişizmine kilitlenmiştir. Oysa köpek havlar ama köpek kavramı havlamaz, (Spinoza) gerçeği ne denir doğru ise insanın kekeledikleri, yüzlerinin kızardıkları, terledikleri ama tutanaklarının kekelemedikleri yüzlerinin kızarmadıkları terlemedikleri de o derece doğrudur.” s.78.

“Adalet sokağın sıcak mantığıyla değil, herkese iddia ve savunma hakkı tanıyan hukukun mantığı ile inşa edilir.”s.79.

“Temyiz yanlış algılanmıştır. Yargıtay yargıcı hükmün yargıcıdır, davanın (esasın) değil. Duruşma yapmayan Yargıtay yargıcısı kanıt değerlendirmesinde bulunarak ve kanıtlama (sübut) sorununu çözerek hüküm kuramaz. “Ne kadar yargılasan o kadar hüküm kur.” ilkesinin gereği budur. Kanıtlama sorunu Yargıtay'ın çözmesi duruşma yapma gibi daha iyi olanaklara sahip olanın yargısını, duruşma yapmama gibi kötü durumda olan olanın yargısına kurban etmek demektir. Türkiye bugün bunu yaşıyor ve bu yanlış ısrarla sürdürüyor.” S.79.

“Kasıt” gibi teknik bir hukuk kavramı, çoğu kez, amaç, güdü, iyi/kötü niyetle karıştırılmaktadır.”s.80.

“Panthe rei kuralı” bir mantık ilkesidir ve olaylar birbirine asla benzemezler.”s.85.

“İşi yargıya düşmeyen aile yok gibidir. Türk toplumunun bütün bireyleri adeta yargısallaşmışlar/adlileşmişler.”s.85.

“Batı yasalarını doguluca uygulayan bir hukuk karşısındayız. Yasalar yerine oturmamakta, yasa almanın hukuk devrimini gerçekleştirmeye yetmediği ortaya çıkmaktadır.”s.85.

“Bilim sağlam dildir (Candille). Hukuk dili bir üst ve ortak dildir. Böyle bir ortak dil oluşturulmazsa herkes kendine göre bir hukuk yaratır, bu ise kaostur, karmaşadır, hukuk çokluğudur. O yüzden ortak hukuk sözlüğümüzü, küresel kavramların ışığında tez elden oluşturmalıyız.”s.98.

“İsa, zina suçundan taşlama ile ölüm cezasına çarptırılan Maria Magdelana’yı ellerindeki taşlarla bekleyen çılgın kalabalığa, “En suçsuz olanınız ilk taşı atsın” diyerek kurtarmıştı. “Hiç suçsuz olan” demeye gerek bile duymamıştı. İşte eskiler adil insanı iyiliği kötülüğüne baskın kimse (hasenatı seyyiatına galip kimse) diye tanımlarlar. Çünkü kötülük yapmamış insan henüz yeryüzüne gelmemiştir.” s.110.

“İddia makamı nasıl kamusalsa ve zorunlu ise savunma da öyledir, öyle olmak zorundadır. Eşit olanaklarla donatılmalı, karşıt düşünceler olaya el konulduğundan itibaren çarpışmalı, silahların eşitliği ilkesi mutlaka gerçekleştirilmelidir. Ters durumda yargılamanın özü demek olan tez-antitez-sentez diyalektiği kurulamayacağından tez hükme dönüşecek ve hükmün otoritesi yıkılacak, tek sesli topluma özgü sinsi ve ürkütücü bir sessizlik ortamında adaletin kestiği parmak acıyacak, dahası kanayacaktır.” s.119. (Sayın Selçuk bugün verilen kararların (ceza hukuku alanında) %98’inin hatalı olduğunu söylüyor. 2002’de bugünlerin tehlikesini öngörmüş kendisi)

“Yargılama diyalektiğini sağlayan ilkeler: 1- Yüz yüzelik ve karşıtlık2- Doğrudanlık 3- Sözlülük 4-Açıklık 5- Konsantrasyon (Duruşma anı, yeri vb.) s.119-120.

“Vicdanın kanı C. Yargılama yasasının 254. maddesi uyarınca duruşmadaki izlenimlere göre oluşacaktır; öyleyse duruşma ve hüküm öncesi ön yargı oluşması mutlaka önlenmelidir. Vicdanı kanının önceden (a priori) oluşmasına ve duruşmanın ön yargılı yönetimine yol açar. Duruşma gereksiz bir orta oyununa döner. Gerçekten ön yargı gerçeğin araştırılmasında en büyük düşmandır.”s.122. (tapulu rosa- bilinçli bilinmezlik ilkesi)

“1970-1975 yıllarında yapılan bir soruşturmaya (ankete) göre Fransa’da, bunca sıkı yasal düzenlemelere karşın şu sonuç ortaya çıkmıştı: Kimi yargıçlar duruşma öncesi sanıklar tutuklanmışlarsa onları aklamak yerine cezaevinde kaldıkları süreye yakın bir ceza ile mahkum etmeyi yeğlemektedirler. Yani önce mahkumiyet, sonra hüküm. Bu hepimizi düşündürmelidir.” (15 Temmuz sonrası bunun bir üst versiyonu uygulandı, önce tutuklama, daha sonra delilleri bulma ve sanığın suçsuzluğunu ispat etmesi. Cezaevlerinde de hükümlünün cezaevi şartlarında örgütten ayrıldığını somut şeylerle ispat etmesi. İdare ve gözlem kurularının tespiti (yasaya göre) gerekirken bu hükümlülerden bekleniyor.) s.122.

“Yargıtay, bizde ikinci, üst mahkemelerin bulunduğu ülkelerde üçüncü derece mahkemesi değil, hukuki derece mahkemeleridir ve yasamıza göre (m.307) hukuki aykırılıkları inceler. İlk ve üst mahkemeler gibi olguları (eylemleri) incelemeyiz. Daha doğrusu saptanılmasıyla uğraşmaz. Yargıtay’ın tarihsel gelişimi de bunu vurgulamaktadır. Yargıtay ilk mahkeme yargıçlarının yasalarla çatışmamalarını, yani yasaların ülke düzeyinde tek biçimli uygulamalarını ve görüş birliğini sağlamak amacıyla kurulmuştur.” s.123.

“Yargıtay, ülkede hukuksal görüş birliğini sağlamak için konulmuş hukuksal derece mahkemesidir.” s.123.

“Hukuk uygulamasının ikiz bölümlü iki evresi vardır. Birinci evre, hukukun ilgilendiği tarihsel olgu ve onun saptanılmasıdır. İkinci evre ise, saptanan olgunun hukuk normuna uyup uymadığının bilinmesidir. O yüzden ilk işlem bir gerçeklik yargısı, ikinci işlem, bir değer yargısıdır.” s.127.

“Kuşkudan sanık yararlanır.”s.128.

“İlk derece mahkemelerine bu kadar yetki verilmesinin sebebi şudur: Adli olgular, doğa olguları gibi, yeniden ve aynı biçimde yaşanmazlar. Ancak bunlar bıraktıkları belirtilere, kanıtlara, izlere göre tasarınırlar, tecessüm ettirilirler. Bu olanak da, yargılama diyalektiğini gerçekleştiren kuralların uygulanmasıyla ve özellikle yalnızca duruşma dediğimiz evrede gerçekleştirilebilir. O yüzden, olgunun saptanılması sorununun çözümü tüm dünyada yukarıdaki ilkelerin işletildiği ve yargılama diyalektiğinin en iyi biçimde kurulduğu evreyi gerçekleştiren makama, yani duruşma yapan yargıçlara verilmiştir.” s. 128.

“Olguların saptanılması ve tasviri için hukuk bilgisine ve hukukçu olmaya da gerek yoktur. Jüri üyelerini düşünelim, yargıcın yönetiminde olgu sorununu çözen bu kurul, bakkaldan, kasaptan kısaca halk arasından oluşturuluyor, hukukçulardan değil.”s.129.

“Yargıtay, ilk mahkemelerin yapıtı olan kararda hukuka aykırılık görürse kararı bozacak, C. Yargılama Yasasının 322. Maddesinde sayılan ayırık durumlar dışında, asla kendisi karar vermeyecek, dava, geri gönderme yargılaması uyarınca ilk mahkemenin önüne gidecek; ilk mahkeme diyalektik kurallarına göre yeni baştan ve özgürce karar verecektir.” s.129.

“1912’de Başbakan R. Poincare, “Boş zamanlarını yargı kararlarını yargılamakla geçiren iyi niyetli yurttaşlara her zaman, her ülkede rastlanmaktadır” demişti. Lütfen beni de o yurttaşlardan kabul ediniz. Ama bir farkla. Ben boş zamanlarını değil, günlerini yargıya adanmış, adaleti yaşatarak yurdunu seven(A.Camus) iddiasız yargıçlardan biriyim.”s.132.

“Hukuk dışında insan sürüdür.” “Adalet azınlıkta kalmamalıdır.”” Adaletsizliğe karşı koyabilen halk, özgürlüğü hak etmiş demektir.” Birçok ülkede haksızlıklar, yaslara karşı tepki doğurarak değişimlere yol açmış, hukuka katkıda bulunmuşlardır.” s.135.

“Duruşmanın vazgeçilmez ilkeleri (açıklık, doğrudanlık, yüzyüzelik, sözlülük, yoğunluk) seferber edilerek, yargıçlara olay hakkındaki kanı yargısı oluşturacaktır.” s.151.

“Yargıtay yargıcı, davanın esasın değil, kurulan hükmün yargıcısıdır. Matematik kesinlikte bir sonuçtur bu. O nedenle denmiştir ki:

-Yargıtay, yasanın yorumunu her zaman denetler.

-Yargıtay, olayların kanıtlanması yargısını asla kuramaz.

-Yargıtay, olayların nitelendirilmesini kimi zaman denetler.” s.153.

“Normatif işlevi sağlayan bozma nedenleri: a- Hukuk kuralını bilmemek. 1-Yargılama yasasının hükümlerine uymamak. 2-Hukuk kuralını hiç uygulamamak 3-Hukuk kuralını yanlış anlayıp yanlış uygulamak. b- Hukuk kuralını bilmemenin dışında kalan durum ve nedenler: 1-Özgül niteliği başkalaştırma/ değiştirme 2- Bağdaşmaz kararlar verme. 3- Hukuksal dayanaktan yoksunluk.”s.161-162.

“Yargı kararı bir teorem değil, gelişen bir buluştur. Yargının demokratik denetimi gerekçe yoluyla sağlanır. Gerekçe, tartışmacı demokrasinin güvencesi eşsiz bir fetihtir. Kurulan hükmü desteklemeyen bir gerekçe yetersizdir.” s.162.

“Gerekçe kusurları: 1-Uyuşmazlıkla ilgili veriler, ögeler, taraf itirazları yeterince sergilenmemiştir. 2-Gerekçe yokluğu 3-Gerekçe yetersizliği 4-Gerekçe kapalıdır, açık değildir. 5-Kuşku verici gerekçe 6-Varsayıma dayalı gerekçe 7-Çelişik gerekçeler 8-Alıntılanan gerekçe.” s.164.

“Kendi olay/kanı yargılarının değersizleştiğini gören ilk derece (olay) yargıçları ciddi duruşma yapmazlar. (Günümüz ceza yargılamalarında yerel mahkemelerin topu istinafa, istinafin Yargıtay’a atması) Yargılama saptırmalarına, (detournet de procedure), boşvericiliğe sık sık başvururlar. Tarafları, tanıkları özenle dinleyecek yerde, bizim icadımız “gereği düşünüldü”lerle bol oturumlu tartışmasız duruşmalarda “eski anlatımımı yinelerim”li”eski tutanaklar okundu”lu tutanaklarla yetinirler. Yargıçlar, insanlarla (taraflar, tanıklar) ve olayla diyalektik kuracak yerde, tutanak, yazman ve daktiloyla boğuşurlar. Çoğu olay sorunlarının çözümünü, Yargıtay’a bırakırlar, kolaycılığa kaçarlara. Her yargı kararı gerekçesinde sorunları tek tek yanıtlayıp çözen, mantıki ve hukuku bütünlük sergileyen bir yapıt olmak zorundadır.”s.167.

“Maşrabamız küçükse deryayı suçlamaya hakkımız yok” Mevlana

“Çünkü ne zaman yargıya politika girmişse, adalet orada kirlenmiştir, kirlenmiştir.” s.184.

“Duygusal (kalbi) kararlardan uzak durmak, dostluk düşmanlık duygularından arınmak yargıcın ödevidir. Zekanın doğru sonuçlara ulaşabilmesi, tutkunun düzgünlüğüne bağlıdır.”(Duclas) s.187.

“Yargıç, her şeyden önce yazılı hukuka göre karar verir. Yargıç yazılı hukukun, yasanın üzerinde olamaz.” s.189.

“Anayasamıza göre, “Yargıçlar Anayasaya, yasaya ve “hukuka uygun” düşen vicdani kanılarına göre karar verirler.” s. 189.

“Yargıcın görevi, der Socrates adaleti lütfetmek değil, herkesin hakkını vermek; kendi keyfine göre değil, yasalara uyarak hüküm kurmaktır.” s.190.

“ Yargıçlar, yasalara göre sadece hüküm kurarlar, ama asla hükümet etmezler, edemezler. Ederlerse, politik, kişisel kaygılarla, inançlarla hüküm kurarlarsa orada artık parlamenter rejimden, erkler ayrılığından, demokrasiden ve hukuka bağlı devletten değil, yargıçlar hükümetinden, yani juristokrasiden söz edilir. Bu nedenle yargıçlar, yetkilerini kullanırken bağımsızlık bahanesiyle hükümet etmekten, yani yargıç hükümeti noktasına gelmekten özenle kaçınmak zorundadır.” s. 191.

“Ülke moral bir çöküntü içindeyken susan yansızlar için cehennemimde özel bir yer ayırdım.”Dante.

“Bir tek yürekli insan çoğunluktur.” Andrew Jackhan

“Her şey bana karşı görünüyor. Her iki yasama meclisi, sivil iktidar, askeri iktidar, çok satan gazeteler, onların zehirledikleri kamuoyu. Ve benim için tek bir düşünce var. Gerçek ve adalet ülküsü. Ve ben çok sakınım, çünkü yeneceğim.(...) Ülkemin yalan ve adaletsizlik içinde kalmasını istemedim. Burada beni cezaya çarptırabilirsiniz ama bir gün, onurunu kurtarmaya katkıda bulunduğum için Fransa bana minnettar olacaktır.” Zola.

“Yargının kesinleşmiş kararları elbette eleştirilir, eleştirilecektir de. Çünkü bu, hukukta gelişmenin vazgeçilmez çaresidir. Eleştiri, Buda’nın dediği gibi, hem doğrulara ulaşma, hem de gelişme konularında, eleştirilene paha biçilmez bir hazine sunar.”s.198.

“Yargının düzgün işleyip işlemediği, adaletin nasıl gerçekleştiği, yargının hangi kararları aldığı konularında halkın yargıyı izleme ve bilgi edinme hakları vardır. Eski Atina’dan beri uygulanan duruşmaların herkese açıklığı ilkesi bunu bir ölçüde sağlar.” s.198.

“Bir ülkede verilen kararların yarısı, hatta üçte ikisi yüce Yargıtay’ca bozuluyorsa bunun anlamı şudur: Olay aynı olduğu halde dört karardan üçünde ya da yarısında, hukukçular, çoğu zaman aynı terimlere başka başka anlamlar yükledikleri için, hukuksal tanı da birleşmemektedirler. Özellikle bozma kararlarındaki yüksek oran, adli yanılma olasılığının ne denli çok olduğunun kanıtıdır. ”s. 199.(Yıl 2002)

“Cürüm amacı (maksadı), ereği (gayesi), niyeti, saiki, asla cezalandırılmaz ceza hukukunda. Suçun kurucu ögesi olan cürüm kastı da bunları asla içermez. Hukuk, yorumda normların kurumların amaçlarıyla ilgilenir. Bu da sübjektif değil, objektif amaçtır. Ama ceza hukuku bundan 116 yıl önce Zanardelli raporunda vurgulandığı üzere, bireylerin amaçlarıyla, erekleleriyle, niyetleriyle, saikleriyle kural olarak ilgilenmez. Ancak uygulamada cürüm kastıyla bunlar çok sık karıştırılmıştır ülkemizde...” Apandisit ameliyatı için oğlunu hastaneye arabasıyla yetiştirmek isteyen bir baba, kırmızı ışıkta durmaz, geçmekte olan bir

yayaya ne olursa olsun diyerek çarpıp onu öldürürse, fail baba, çocuk sevgisi saikiyle, oğlunu hastaneye yetiştirme amacıyla, oğlunu kurtarma ereğiyle (gayesiyle) eylemin sonucu belirlenir. Olası kasıtlı adam öldürme eylemini işlemiştir. “s.207.

“Raineri’nin örneği şudur: Ahmet’in geri vermediği bir belgeyi ele geçirmek için bu belgenin içine konduğu para cüzdanını almak isteyen Mehmet’in, Ahmet’i öldürmesinde, belgenin ele geçirilmek istenmesi saik, para cüzdanının ve belgenin alınmak istemesi erek, Ahmet’in öldürülmesi amaçtır.”s.207.

“Otuza yakın hukuk fakültesi, yüz bine yakın hukukçunun bulunduğu ülkede yitip giden hukukla kimse ilgilenmiyor.” s.226. “Bir yasaya ayak uydurabilen kişi, inandığı düzende yasayı uygulayan yargıdan çekinmez. İnsanların en büyük korkusu, yasadışı yargılanmaktır.” Albet Camus. (Bizler maalesef öyle yargılandık. Yasalara göre değil siyasilerin isteğine göre)

“Gerekçesizlik, her ülkede ve bizde butlan ve kesin bozma sebebidir.” s.234.

“Sormaz ki bilsin, sorsa bilirdi. Bilmez ki sorsun, bilse sorardı.” Sadi.

“ Her gün bir yere konmak ne güzel. Bulanmadan, donmadan akmak ne hoş.

Ne kadar söz varsa düne ait, dünle birlikte gitti cancağızım

Bugün yeni şeyler söylemek lazım.” Mevlana.

Özlenen Hukuk Yaşanan Hukuk, Sami Selçuk, Yeni Türkiye Medya Hizmetleri, 2002, Ankara.